

Символи України

Відкривається завіса.

Праворуч та ліворуч сцени стоять 2 кущі калини. Напис "Без верби та калини немає України". В глибині сцени ансамбль виконує пісню "Біля млину калина" або "Ой гілля-гілля" /укр. народна/, а дівчата з танцювального колективу виконують танець. У кожної в руці гілочки верби і калини. На фіналі пісні вони стають одна за одною, розкривши руки кожна по-різному, імітуючи дерева.

На сцену виходять ведучі: хлопець та дівчина.

Хлопець: Струмок серед гаю як стрічечка, Червоніє калина мов свічечка.

Дівчина: Червоніє калина, квітують поля.

Разом: Добридень тобі, Україно моя!

Хлопець: Добрий день вам, гості дорогії! Сьогодні ми розповімо вам про рослинні символи нашої країни.

Дівчина: Кожен народ має свої святині, свої символи – споетизовані образи дерев, квітів, птахів, тварин. Є вони і в нашого народу. Тополя, дуб, чорнобривці, барвінок, волошки... Та без верби і калини немає України!

Хлопець: Вони віддавна уособлюють красу України, духовну міць її народу, засвідчують любов до рідної землі.

Дівчина: Ми розповімо вам про калину, яку найбільше шанували на Україні. Не було такої хати, коло якої б вона не росла.

Хлопець: Дівчата цвітом калини прикрашали коси. Достиглі китиці розвішували попід стріхами, і вони червоніли, мов намисто. Виконується народна пісня "Якби в лісі не цвіла калина".

Дівчина: Ой на горі калина, Там дівчина ходила. Калиноньку ламала, На козака кидала. Виконується танець "Ой на горі калина".

Хлопець: В народі кажуть: "Червона калина – від 100 хвороб лікує". Калина така цілюща тому, що. виросла з великої дівочої любові. А було це так...

Дівчина: Один парубок покохав вродливу дівчину Калину. Але батько не дозволив її брати, а посватав синові багачку Ганну. На весілля прийшла і Калина. Запросила коханого до танцю і непомітно завела його в сад, а тоді –

до річки. Тут і застала їх Ганна. Калина вигукнула: "Нехай же не буде і тобі життя з моїм коханим!" – і потягнула Ганну у воду...

Хлопець: Потонули обидві. Ганну поховали на цвинтарі, а Калину, як душогубку – на кручі. І виріс там кущ з гіркими червоними плодами. Назвали його калиною. І стала калина символом дівочої краси і кохання.

Дівчина: Зрубав хлопець калиноньку та зробив сопілку. Її голос калиновий причарував дівку. Бо ж не знайти ніжнішого, чистішого, бентежнішого звуку, ніж звук калинової сопілки. Виконується мелодія на сопілці.

Хлопець: Використовують калину у весільному обряді: китицями прикрашають коровай, завітчують вільце молодої. На столі перед нареченими ставлять букет калини, бажаючи цим краси в подружньому житті і вірного кохання. Є таке повір'я: якщо молодята хочуть щоб первістком був син, треба зробити з калини сопілку.

Дівчина: В калині, кажуть, живе материнська любов і мудрість. Є прислів'я: "Милуйся калиною, коли цвіте, а дитиною – коли росте". Матері при народженні дітей саджати калину і вчили їх доглядати за нею.

Хлопець: Василь Скуратівський, автор книги "Берегиня" згадує; "Мама казала: "...посади, сину, калину, щоб гарний спомин був тобі та мені". А тепер дивлюся на кущ, що розрісся біля маминої хати. Неньки нема, але є калина – її мудрість, безсмертя".

/Виконується пісня "Мамина коса"/.

Дівчина: Як символ вічної пам'яті саджали калину на цвинтарях, на козацьких могилах. Існує ось така легенда. Було це тоді, коли на нашу землю нападали татари. В одному селі справляли весілля. Багато вродливих дівчат зібралось. Раптом налетіли чужинці. Красуні-українки, щоб не потрапити до рук бусурманів, стали тікати на болото, де й загинули. А на болоті згодом виріс калиновий гай. Виконується пісня "Прощай, слава".

Хлопець: Червоно калино, чом не процвітаєш, Молода дівчина, чом стоїш думаєш? Виконується пісня, хореографічна група виконує танець.

Дівчина: Заміжжя – велика зміна в житті дівчат. І бентежні роздуми мимоволі обступають серце...

/Читається уривок "У домі турботливої матері"/.

Хлопець: Ой ти дівчино, червона калина, Як мені на тебе дивитися мило.

/Фольклорно-етнографічний танець "Васелички"/.

/Читається уривок – Шевченко Т. "Тече вода з-під явора"/.

Дівчина: Є вірш "Калина" у Лесі Українки. Написала вона його в тяжку годину, після похорону свого друга Сергія Мержинського. Біль поетеси вилився в такі рядки:

У лузі калина так рясно цвіте,
Під тою калиною мене мила жде.
Гнеться, гнеться калинонька,
Десь там моя дівчинонька.
Вона гнеться, погинає –
Десь там мене вспоминає".

Хлопець:

Пішли дівоньки в долину
По червону ю калину,
Калиноньку ламали,
Пісеньки співали.

/Виконується пісня "Ой, я молода, калину ламала"/.

/На сцену виходять усі учасники з вітами калини/.

Матеріал використано з інтернет-джерела:

<http://bit.ly/1XkRoA3>